

3. Sposób ustalania cyklu realizacji inwestycji przez analogię należy stosować do zadań inwestycyjnych o cechach charakterystycznych, podobnych do zadania mającego ustalony cykl normatywny.

4. Ustalanie indywidualnie cyklu realizacji inwestycji przez analizę i ocenę okresu czasu wykonania poszczególnych robót należy stosować do inwestycji realizowanych na podstawie projektów nieporównywalnych, nie ujętych w normatywach cykli realizacji inwestycji, lub realizowanych w warunkach szczególnych.

5. W razie braku normatywu cyklu realizacji inwestycji dla wieloobektowego zadania inwestycyjnego, cykl tego zadania należy określić na podstawie normatywów cykli obiektów, a w ich braku na podstawie indywidualnie ustalonych cykli poszczególnych obiektów, ustalając je w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji z uwzględnieniem właściwego sposobu organizacji i koncentracji wykonawstwa oraz terminów dostaw maszyn i urządzeń.

6. W razie stosowania metody potokowej przy realizacji zespołu obiektów typowych lub wykonywanych na podstawie dokumentacji powtarzalnej, posiadających normatywy cykli — cykl realizacji wieloobektowego zadania inwestycyjnego należy określić na podstawie normatywów cykli poszczególnych obiektów, zakładając jego skrócenie przez sz-

regowo-równoległą strukturę harmonogramu wykonania zadania inwestycyjnego zapewniającą optymalny, z punktu widzenia ekonomicznego, sposób realizacji inwestycji. Tak ustalony cykl realizacji zadania inwestycyjnego powinien być krótszy od sumy cykli realizacji poszczególnych obiektów.

§ 7. 1. Za szczególne warunki wykonywania inwestycji, o których mowa w § 5 pkt 3 uchwały, uznaje się wypadki, gdy szczegółowa lokalizacja inwestycji wymaga wykonania w ramach cyklu realizacji inwestycji szczególnie dużego zakresu robót przygotowawczych, związanych między innymi z robotami ziemnymi, obniżeniem poziomu wód gruntowych, budową w rejonach górskich lub na terenach szkód górniczych, palowaniem oraz budową zaplecza produkcyjno-usługowego i socjalno-administracyjnego na wielkich budowach.

2. Wypadki, o których mowa w ust. 1, będą rozstrzygane indywidualnie na podstawie udokumentowanych wniosków zainteresowanych stron przez jednostkę nadrzędną nad organem zatwierdzającym założenia techniczno-ekonomiczne lub przez właściwego ministra, jeśli jest on organem zatwierdzającym założenia techniczno-ekonomiczne.

§ 8. Zasady stosowania normatywów cykli realizacji inwestycji uwzględniające specyfikę poszczególnych branż zawarte są w wykazach normatywów cykli realizacji inwestycji.

289

UCHWAŁA Nr 282 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad współpracy pomiędzy szkołami wyższymi a jednostkami organizacyjnymi gospodarki społecznej.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 108 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie zasad współpracy pomiędzy szkołami wyższymi a jednostkami organizacyjnymi gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1967 r. Nr 52, poz. 262 i z 1969 r. Nr 44, poz. 349) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 7 ust. 7 skreśla się wyraz „pozaplanowe”;
- 2) w § 8 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Zasady zawierania umów o prace badawcze, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B, ustala Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.”;
- 3) w § 10:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wynagrodzenie nauczycieli akademickich za wykonywanie prac, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, nie może przekroczyć określonego niżej procentu uposażenia zasadniczego w stosunku rocznym:

 - 1) profesor zwyczajny i nadzwyczajny — 50%,
 - 2) docent i adiunkt ze stopniem doktora habilitowanego — 60%,
 - 3) pozostali nauczyciele akademicy — 70%.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawą obliczenia wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, są następujące stawki za jedną godzinę pracy:

- 1) profesor zwyczajny i nadzwyczajny — 75 zł,
 - 2) docent i adiunkt ze stopniem naukowym doktora habilitowanego — 55 zł,
 - 3) adiunkt, starszy asystent, starszy wykładowca, wykładowca — 45 zł,
 - 4) asystent, asystent-stażysta i pozostali nauczyciele akademicy — 30 zł.”;
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Rektor szkoły wyższej może w wyjątkowych wypadkach — w odniesieniu do prac o szczególnym znaczeniu gospodarczym, społecznym i kulturalnym — podwyższyć granicę wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, nie więcej niż o 30% uposażenia zasadniczego.”;
- d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki ustali zasady stosowania limitów i stawek, o których mowa w ust. 1—3, do zatrudnionych w szkołach wyższych pracowników naukowo-badawczych.”;
- e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Jeżeli nauczyciel akademicki wykonujący dodatkowe zatrudnienie zarobkowe w wymiarze przekraczającym 1/2 etatu bierze udział w pracach, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, to z nauczycielem tym nie zawiera się ani umowy

zlecenia, ani umowy o dzieło. Jeżeli jednak prace te wchodzi w skład problemu (węzłowego, resortowego, branżowego) ujętego w planie pracy, wówczas nauczyciel ten może otrzymać z tego tytułu nagrodę zgodnie z § 14 uchwały.”

f) ust. 7 skreśla się;

4) w § 11:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udział studenta w pracach, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, nie może przekroczyć 500 godzin rocznie. Wynagrodzenie za te prace wypłaca się stosując stawkę 20 zł za jedną godzinę pracy.”

b) ust. 3 i 4 skreśla się;

5) w § 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki organizacyjne gospodarki społecznej, na których rzecz szkoły wyższe wykonują prace, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, pokrywają koszty bezpośrednio związane z wykonaniem danej pracy, a ponadto — w formie narzutu — koszty pośrednie. Różnica między wpływami z narzutów a kosztami pośrednimi wszystkich prac w danym roku kalendarzowym stanowi nadwyżkę finansową szkoły wyższej. Narzut ten nie może być większy niż 150% robocizny bezpośredniej (robocizny łącznie ze świadczeniami na rzecz ubezpieczenia społecznego). Wysokość narzutu powinna być określona w umowie.”

b) ust. 2 i 4 skreśla się;

c) w ust. 3 skreśla się wyraz „pozaplanowych”;

6) w § 13:

a) w ust. 1 lit. b) skreśla się wyrazy „planowych i pozaplanowych”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Część nadwyżki finansowej, obliczonej proporcjonalnie do udziału wynagrodzeń studentów w ogólnych kosztach robocizny, przekazuje się na zakup (remonty) aparatury i urządzeń szkoły oraz na zwiększenie środków na świadczenia socjalne dla studentów, w granicach nie wyższych niż 25% tej części nadwyżki.”

c) w ust. 2 zamiast wyrazów „Minister nadzorujący szkołę wyższą” wpisuje się wyrazy „Rektor szkoły wyższej”.

§ 2. Do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, w których termin zakończenia prac przewidziany jest:

- 1) do dnia 31 grudnia 1972 r. — mają zastosowanie przepisy dotychczasowe,
- 2) po dniu 1 stycznia 1973 r. — należy sporządzić aneksy wprowadzające do umów z dniem 1 stycznia 1973 r. zasady i stawki wynagrodzeń określone w niniejszej uchwale.

§ 3. Dopuszczalny procent uposażenia zasadniczego, o którym mowa w § 1 pkt 3 lit. a), oblicza się w roku 1972 sumując kwoty obliczone odrębnie za okres od dnia 1 stycznia 1972 r. do dnia 30 kwietnia 1972 r. i za okres od dnia 1 maja 1972 r. do dnia 31 grudnia 1972 r.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

290

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 listopada 1972 r.

w sprawie współdziałania w akcjach ratowniczych wojskowych straży pożarnych i pododdziałów jednostek wojskowych z terenowymi strażami pożarnymi.

Na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 120 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) „terenowych strażach pożarnych” — oznacza to straże pożarne, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 120 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 2) „wojskowych strażach pożarnych” — oznacza to wojskowe etatowe i nieetatowe straże pożarne jednostek wojskowych oraz wojskowe straże pożarne przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 3) „pododdziałach wojskowych” — oznacza to pododdziały jednostek wojskowych wyznaczone do udziału w akcjach ratowniczych.

§ 2. Wojskowe straże pożarne działają w rejonach własnych i w rejonach pomocy wzajemnej.

§ 3. 1. Rejon pomocy wzajemnej wojskowej straży pożarnej jednostek wojskowych obejmuje miejscowości oraz obszary leśne położone w pasie do:

- 1) 5 km — dla nieetatowych straży pożarnych,
- 2) 10 km — dla etatowych straży pożarnych, licząc od granic własnego rejonu działania.

2. Szczegółowe granice rejonów pomocy wzajemnej ustala oddzielnie dla każdego powiatu właściwy terenowo wojskowy inspektor przeciwpożarowy w porozumieniu z zainteresowanymi dowódcami garnizonów i powiatowymi (miejskimi) komendami straży pożarnych.

3. Podane w ust. 1 granice rejonów pomocy wzajemnej mogą być w uzasadnionych wypadkach zmniejszone. Decyzję w tym zakresie podejmuje dowódca garnizonu w porozumieniu z powiatowym (miejskim) komendantem straży pożarnych.

§ 4. Rejon wzajemnej pomocy wojskowej straży pożarnej przedsiębiorstwa państwowego podległego Ministrowi Obrony Narodowej obejmuje obszar miasta (osiedla), w którym straż pożarna przedsiębiorstwa ma swoją siedzibę.